

Tom 13/2021, ss. 67-105
ISSN 0860-5637
e-ISSN 2657-7704
DOI: 10.19251/rtnp/2021.13(4)
www.rtnp.mazowiecka.edu.pl

Piotr Maciej Dziembowski

Towarzystwo Genealogiczno-Heraldyczne w Poznaniu

ORCID: 0000-0001-8199-4403

Spis rzeczy pozostałych po śmierci Jana Antoniego Radomickiego, wojewody inowrocławskiego z 26 czerwca 1738 roku

The post-mortem inventory of the belongings of Jan Antoni Radomicki voivod of Inowrocław from 26 June 1738

Streszczenie: W Archiwum Państwowym w Poznaniu znajduje się zbiór dokumentów dotyczących majątku Konarzewo. W aktach tych, w serii *Akta rodzinne rodów, do których Konarzewo przejściowo należało oraz akta ich posiadłości leżących poza Konarzewem*, znajduje się dokument powstały w związku ze śmiercią Jana Antoniego Radomickiego (+ 1728), wojewody inowrocławskiego, starosty generalnego Wielkopolski – spis pozostawionych przez niego rzeczy. Ze spisu datowanego na 26 czerwca 1738 roku dowiadujemy się o jego ubiorze, rzeczach codziennego użytku, o ozdobach pomieszczeń, wyrobach ze srebra, miedzi i cyny, posiadanym ekwipunku jeździeckim, karetach, koniach. Wykaz tych wszystkich rzeczy świadczy o dużej zamożności osoby zmarłej. Artykuł uzupełniają portrety Jana Antoniego Radomickiego oraz dane genealogiczne.

Słowa kluczowe: Radomicki, inwentarz, ruchomości, genealogia

Summary: The State Archives in Poznań holds a collection of documents related to the land estate of Konarzewo. In one of its series, in the papers pertaining to the families to which Konarzewo belonged briefly and papers of their estates outside Konarzewo, there is a post-mortem inventory of the belongings of Jan Antoni Radomicki (d. 1728), voivod of Inowrocław and starosta general of Greater Poland (Wielkopolska). The inventory dates back to 26 June 1738 and lists his clothings, items of everyday use, decorations of the interiors, silver, copper and tin ware, riding equipment, coaches, and horses. All those items show great wealthiness of the deceased. The paper is supplemented with the portrait of Jan Antoni Radomicki and genealogical information.

Keywords: Radomicki, inventory, movables, genealogy

W Archiwum Państwowym w Poznaniu, w zespole *Majątek Konarzewo*, znajduje się dokument z 1738 roku dotyczący spisu rzeczy pozostałych po śmierci Jana Antoniego Radomickiego wojewody inowrocławskiego i starosty generalnego Wielkopolski.

Dokonywanie spisów ruchomości pozostawionych przez zmarłych było w XVII i XVIII wieku powszechną metodą dla zabezpieczenia wszelkich roszczeń spadkobierców. Dokument ten wraz z testamentem, o ile został taki sporządzony, stanowił podstawę podziału majątku. Niekiedy był sporządzany wraz z oszacowaniem wartości spisywanych rzeczy. O ile, w przypadku mieszczan, testament był często uwierzytelniany w księgach grodzkich¹ lub miejskich, tak spisy pozostawały w rękach spadkobierców. Spora liczba tego typu dokumentów pozostaje w tzw. aktach podworskich, nie tak często przeglądanych jak wszelkie księgi grodzkie, ziemskie czy miejskie.

Spisy ruchomości dają szerokie możliwości do prac badawczych umożliwiających poznanie różnych aspektów życia w Polsce z okresu nowożytnego. Stanowią bogaty materiał przynoszący wiedzę o sprzęcie domowym i gospodarczym, ubiorze, wyposażeniu w broń i rzeczach codziennego użycia czy też rze-

---

¹ Na ogół inwentarze uwierzytelniano w ciągu jednego roku (79%), zob. A. Pośpiech, *Pałapka oczywistości. Pośmiertne spisy ruchomości szlachty wielkopolskiej z XVII wieku*, Letter Quality, Warszawa 1992, s. 70.

czach związanych z osprzętem dla koni, których zróżnicowanie zależało od statusu majątkowego. Temat ten, jako edycja źródeł historycznych, doczekał się wielu opracowań dotyczących pojedynczych spisów, często dołączanych do testamentów, natomiast brak jest opracowań zbiorczych². Inwentarze (spisy) są trudne w edycji ze względu na stosowany język, wyrazy, które wyszły z użycia, wtrącenia obcojęzyczne lub dziwne sformułowania językowe³.

Jan Antoni Radomicki herbu Kotwicz był synem Andrzeja Aleksandra, wojewody poznańskiego (+ 24 grudnia 1726)⁴ i Franciszki Czarnkowskiej⁵. Urodził się prawdopodobnie w 1691⁶ roku, zmarł w Lublinie 27 kwietnia 1728 roku⁷, pochowany został w Konarzewie pod Poznaniem prawdopodobnie na początku maja 1728 roku⁸.

---

² J. Pielas, *Inwentarze pośmiertne ruchomości szlachty sandomierskiej z XVII-XVIII wieku – perspektywy i problemy metodologiczne przygotowywanej edycji źródłowej*, w: „Kwartalnik Historii Kultury Materialnej”, t. 63, z. 4, wyd. Instytut Archeologii i Etnologii Polskiej Akademii Nauk, Warszawa 2015, s. 629-635.

³ Autor artykułu opublikował dotychczas następujące inwentarze: *Inwentarz pośmiertny Baltazara Dziembowskiego z 1671 roku*, [w:] *Genealogia. Studia i Materiały Historyczne*, t. 13. Wydawnictwo Historyczne, Wrocław, 2001, s. 129-132; *Inwentarz rzeczy ruchomych po biskupie Aleksandrze Działyńskim z 1739 roku*, [w:] *GENS Rocznik Towarzystwa Genealogiczno-Heraldycznego*, Poznań 2018, s. 117-126; *Inwentarz rzeczy ruchomych po Magdalenie z Działyńskich Raczyńskiej z 1743 roku*, [w:] *GENS Rocznik Towarzystwa Genealogiczno-Heraldycznego*, Poznań 2019, s. 147-154; *Spis rzeczy pozostałych po śmierci Augustyna Jakuba Działyńskiego, wojewody kaliskiego z dnia 5 czerwca 1759 roku*, [w:] *Studia Pelplińskie*, t. LV, Bernardinum, Pelplin 2021, s. 73-98.

⁴ Zachowany nagrobek (sarkofag) w krypcie kościoła w Konarzewie.

⁵ Franciszka Czarnkowska, córka Adama, starosty międzyrzeckiego i osieckiego oraz Konstancji Niemojewskiej.

⁶ Ślub jego rodziców miał miejsce 12 listopada 1690 roku – zob. J. Dygdała, *Radomicki Andrzej (Jędrzej) Aleksander h. Kotwicz (przed 1660-1726)*, [w:] *Polski Słownik Biograficzny*, Zakład Narodowy Imienia Ossolińskich, Wrocław-Warszawa-Kraków-Gdańsk-Łódź 1986, t. XXIX, s. 721-723.

⁷ J. Dygdała *Radomicki Jan Antoni h. Kotwicz (1691?-1728)*, [w:] *Polski Słownik Biograficzny*, Zakład Narodowy Imienia Ossolińskich, Wrocław-Warszawa-Kraków-Gdańsk-Łódź 1986, t. XXIX, s. 725.

⁸ Archiwum Archidiecezjalne w Poznaniu (dalej: AAP), księga zgonów parafii Konarzewo, sygn. PM 130/01, s. 15. Zapis bez podania daty dziennej, między 12 marca a 3 listopada 1728 roku. Możliwość pogrzebu pod koniec kwietnia lub na początku maja wynika z wieku jego syna pochowanego wraz z nim w jednym dniu – zob. wyjaśnienie przy jego synu Augustynie. Jednak jest mało prawdopodobne, aby jego ciało zostało w ciągu kilku dni sprowadzone z Lublina do Konarzewa - tym samym data pogrzebu przesuwana się na maj.

W dość młodym wieku rozpoczął karierę urzędniczą i polityczną:

- około 1712 roku otrzymał od ojca starostwo osieckie w województwie pomorskim,
- w 1713 roku stryj Maciej Radomicki scedował na niego starostwo międzyszeckie (ponownie zgoda na przekazanie tego starostwa Janowi Radomickiemu 7 stycznia 1723 roku dla Krzysztofa Towiańskiego),
- 19 sierpnia 1720 roku został wybrany na posła do sejmu z województwa poznańskiego,
- 14 stycznia 1726 roku stryj Maciej Radomicki zrzekł się na jego rzecz województwa inowrocławskiego i starostwa generalnego Wielkopolski,
- w 1726 roku otrzymał starostwo mosińskie,
- we wrześniu 1727 roku został deputatem z województwa poznańskiego do Trybunału Koronnego, a w październiku 1727 roku wybrano go w Piotrkowie na marszałka Trybunału⁹.

Jan Radomicki był jedynym spadkobiercą ojca Andrzeja Aleksandra (miał siostrę Konstancję Teresę ochrzczonej w Poznaniu 28 lutego 1699 roku¹⁰, prawdopodobnie zmarłą w dzieciństwie¹¹). Po śmierci ojca odziedziczył m.in. dobra konarzewskie, w tym pałac w Konarzewie, wybudowany przez jego ojca w latach 1689-1699.

---

⁹ Więcej zob.: J. Dygdała *Radomicki Jan Antoni h. Kotwicz (1691?-1728)*, [w:] *Polski Słownik Biograficzny*, Zakład Narodowy Imienia Ossolińskich, Wrocław-Warszawa-Kraków-Gdańsk-Łódź 1986, t. XXIX, s. 725; Archiwum Główne Akt Dawnych w Warszawie, Metryka Koronna, Księgi Pieczętne – Sigillata, sygn. 21, s. 59 (inna 30), sygn. 20, k. 39 (inna 77). *Urzednicy wielkopolscy XVI-XVIII wieku. Spisy*, opr. A. Bieniaszewski, Wydawnictwo Polskiej Akademii Nauk, Zakład Narodowy im. Ossolińskich, Wrocław-Warszawa-Kraków-Gdańsk-Łódź 1987, s. 166 (zapis 1195). *Urzednicy kujawscy i dobrzyńscy XVI-XVIII wieku. Spisy*, opr. K. Mikulski i W. Stanek, współudział: Z. Górski i R. Kabański, pod red. A. Gąsiorowskiego, Polska Akademia Nauk, Biblioteka Kórnicka, Kórnik 1990, s. 116 (zapis 906).

¹⁰ AAP, księga chrztów parafii Marii Magdaleny w Poznaniu, sygn. PM 229/04. s. 53.

¹¹ Brak zachowanych ksiąg metrykalnych dotyczących zgonów z parafii św. Marii Magdaleny w Poznaniu z początku XVIII wieku.

Fotografia pałacu w Konarzewie z początku XX w.
– ze zbiorów pana E. Tomkowiaka z Dopiewa

Portret Jana Antoniego Radomickiego z publikacji Augustyna Kołudzkiego, *Thron ojczysty albo pałac wieczności w krótkim zebraniu monarchów, xiążąt y królów polskich ...*, Drukarnia Akademicka, Poznań 1727, bns

W związek małżeński Jan Antoni wstąpił na przełomie lutego i marca 1720 roku¹² z Dorotą Broniszówną, córką Piotra Jakuba, starosty pyzdrowskiego i Marianny Szołdrskiej (I v. Chońskiej)¹³. Dorota urodziła się pod koniec 1700 roku lub w pierwszych dniach stycznia 1701 roku¹⁴, zmarła w Racocie 15 listopada 1773 roku¹⁵, pochowana 10 marca 1774 roku w Stęszewie¹⁶, serce pochowane u bernardynów w Kościanie¹⁷. Jan Antoni i Dorota doczekali się czworga dzieci:

---

¹² 3 lutego 1720 roku Dorota Bronisz jako panna jest chrzestną Katarzyny Rozalii Bronikowskiej, córki Jana i Anny z Gościejewic – AAP, księga chrztów parafii Poniec, sygn. PM 225/04, s. 290, 291. Pod koniec 1720 roku rodzi się córka Jana Antoniego Radomickiego i Doroty Bronisz – Franciszka. W księdze grodzkiej kościańskiej wspomniana jako żona Jana Radomickiego 19 lipca 1720 roku – Archiwum Państwowe w Poznaniu (dalej: APP), księgi sądu i urzędu grodzkiego w Kościanie, sygn. 53/18/0-/Kościan Gr. 86 (dawna Gr. 312), s. 198.

¹³ Teki Dworzaczka, *Materiały historyczno-genealogiczne do dziejów szlachty wielkopolskiej XV-XX wieku* (dalej: TK), Biblioteka Kórnicka (dalej: BK), Grodzkie Kościan nr 307, zapis 8613 – <http://tekidworzaczka.bk.pan.pl/> (20.07.2021).

¹⁴ Wg wieku podanego przy akcie zgonu urodziła się w 1701 roku, jednakże pogrzeb jej mamy Marianny z d. Szołdrskiej miał miejsce w Czempiniu 11 stycznia 1701 roku (poniedziałek po pierwszej niedzieli po Trzech Królach). Być może zgon jej mamy był spowodowany powikłaniami po urodzeniu Doroty. Kazanie na pogrzebie wygłosił ks. Stefan Szczaniecki (Szczaniecki) - zob. K. Estreicher, *Bibliografia Polska*, t. XXVII, cz. III, litera S-Sh, Nakładem Polskiej Akademii Umiejętności, Kraków 1929, s. 324. Drugie kazanie wygłosił ks. dr Marcin Jan Waleszyński – zob. K. Estreicher, *Bibliografia Polska*, t. XXXII, litera U-Wik, Nakładem Polskiej Akademii Umiejętności, Kraków 1938, s. 170. Obie mowy zostały wydrukowane w Poznaniu 10 stycznia 1701 roku. W księdze zgonów parafii w Czempiniu, znajdujących się w AAP brak zapisów zgonów za okres styczeń-kwiecień 1701 roku.

¹⁵ TD, metrykalia, zapis 4505 – tutaj zapis że miała ok. 72 lat.

¹⁶ AAP, księga zgonów parafii Stęszew, sygn. PM 288/02, s. 344.

¹⁷ TD, metrykalia, zapis 37221.

- Franciszki urodzonej w Stęszewie (?) pod koniec 1720 roku¹⁸, zmarłej po 1777¹⁹, ślub w Łysinach 27 stycznia 1735 roku²⁰ z Władysławem Józefem Szołdrskim, wojewodą inowrocławskim, starostą generalnym Wielkopolski, synem Ludwika i Marianny Bogumiły Unrug²¹, ochrzczonym w Wilkowie Polskim 26 września 1703 roku²², zmarłym w Czempiniu 15 sierpnia 1857 roku²³,
- Jakuba urodzonego w Stęszewie (?) w październiku 1721 roku²⁴, pochowanego 10 października tego samego roku w Stęszewie²⁵,
- Anny urodzonej w 1724 roku, zmarłej 17 maja 1812 roku w Pałacu Działyńskich w Poznaniu, pochowanej w Kona-

---

¹⁸ O ile Franciszka jest pierwszym dzieckiem z małżeństwa Jana Radomickiego i Doroty Bronisz, to musiała się urodzić pod koniec 1720 roku, gdyż już w październiku 1721 roku jest pogrzeb jej brata Jakuba. Na urodzenie w Stęszewie może wskazywać fakt, iż 12 stycznia 1721 roku Radomiccy są chrzestnymi w Stęszewie – AAP, księga chrztów parafii Stęszew, sygn. PM 288/02, s. 10. Można założyć, że było to już po urodzeniu Franciszki, a podróż w okresie zimowym z noworodkiem byłaby niewskazana. Chrzest mógł się odbyć na zamku w Stęszewie i nie zostać wpisany do księgi chrztów parafii Stęszew lub był na „wklejce” niezachowanej do dziś. Ponadto Dorota Radomicka z Broniszów odziedziczyła po śmierci ojca Piotra (+ 6 sierpnia 1719) dobra Stęszew. Nie można jednak wykluczyć, że Franciszka mogła się urodzić później, tj. w latach 1722-1723. Jej siostra Anna brała ślub w 1737 roku w wieku 13 lat, natomiast Franciszka brała ślub w 1735 roku, czyli mogła mieć 13-15 lat.

¹⁹ Wspomniana 20 października 1777 roku w Poznaniu podczas działań przeprowadzanych po zmarłej Dorocie z Broniszów Jabłonowskiej (I v. Radomickiej) – TD, Grodzkie Poznań (Relacje), nr 285.

²⁰ APP, akta: *Majątek Konarzewo*, sygn. 2531, k. 3. Ślubu udzielił ks. Piotr Kuba, proboszcz w Łysinach. Potwierdzenie zawarcia związku małżeńskiego wydane 26 grudnia 1735 przez ks. Jana Rembowskiego, proboszcza w Pońcu.

²¹ Więcej zob.: M. Zwierzykowski, *Szoldrski Władysław Józef h. Łódzia (1703-1757)*, [w:] *Polski Słownik Biograficzny*, t. XLVIII, Polska Akademia Nauk, Warszawa-Kraków 2013, s. 526-528. Władysław Szoldrski był dalszym kuzynem Franciszki, gdyż jego babka Zofia Radomicka, żona Andrzeja Szoldrskiego była siostrą Andrzeja Aleksandra Radomickiego – dziadka Franciszki.

²² AAP, księga chrztów parafii Wilkowo Polskie, sygn. PM 319/01, s. 35. Chrzestni: Władysław Radomicki, starosta wałecki i Teresa Radomicka, żona Macieja, wojewody łęczyckiego.

²³ AAP, księga zgonów parafii Czempin, sygn. PM 054/03, k. 36v. Informacja że pochowany w Pniewach 17 sierpnia 1757 roku.

²⁴ Brak zapisu w księdze chrztów parafii w Stęszewie, być może chrzest odbył się na zamku w Stęszewie (z wody?) i nie został wpisany do księgi lub była „wklejka” niezachowana do dziś.

²⁵ AAP, księga zgonów parafii Stęszew, sygn. PM 288/02, s. 245. Brak informacji o dacie zgonu i wieku. Prawdopodobnie urodzony w Stęszewie i zmarł krótko po urodzeniu.

rzewie 20 maja 1812 roku²⁶. Ślub w Konarzewie 1 października 1737 roku z Augustynem Jakubem Działyńskim²⁷, wojewodą wielkopolskim, synem Józefa i Marianny Katarzyny Potulickiej²⁸, urodzonym w Kościelcu 28 sierpnia 1715 roku²⁹, zmarłym w Konarzewie 13 maja 1759 roku³⁰. Ciało Augustyna zostało przetransportowane 28 maja procesją przez Poznań do Pakości³¹ i tam pochowane u Reformatorów 31 maja 1759 roku³². W dniu 18 września 1759 roku serce Augustyna Działyńskiego zostało złożone w kościele jezuitów w Poznaniu³³. Po śmierci Augustyna Anna wysłała powtórnie za mąż w roku 1767/1768³⁴ za Władysława

²⁶ TD, Metrykalnia, zapis 51621, zmarła w wieku 88 lat.

²⁷ AAP, księga ślubów parafii Konarzewo, sygn. PM 130/01, s. 102. Świadkowie: Maciej Mycielski, kasztelan poznański, Ludwik Szołdrski, wojewoda inowrocławski, Władysław Szołdrski, starosta łęczycki i Ludwik Chłapowski, podcazaszy poznański.

²⁸ Więcej zob.: W. Konopczyński, *Działyński Augustyn h. Ogończyk (1715-1759)*, [w:] *Polski Słownik Biograficzny*, t. VI, Polska Akademia umiejętności, Kraków 1948, s. 78-79.

²⁹ BK, Państwowej Akademii Nauk, rękopisy, sygn. BK 07235, k. 1 – odpis aktu chrztu z 29 maja 1749 roku dokonany przez Franciszka Popowskiego prepozyta kościelnego. Ochrzczony został w tamtejszym kościele 31 sierpnia przez prebendarza kościeleckiego Marcina Leśnickiego. Chrzestnymi jego byli: Franciszek Zborowski i pani Pruchnicka. BK PAN, sygn. 00613, k. 199 – urodził się o godzinie 12 w samo południe.

³⁰ AAP, LM parafii Konarzewo, sygn. PM 130/01, s. 29.

³¹ *Kroniki Staropolskie, Kronika Reformatorów poznańskich*, opr. Jacka Wiesiołowskiego, Salezego Bogumiła Tomczaka O[rdo] F[ratrum] M[inorum] i Grzegorza Antoniego Wiśniowskiego OFM, Wydawnictwo Miejskie, Poznań 2006, s. 164 – tutaj skrócony opis procesji.

³² Archiwum Archidiecezjalne w Gnieźnie, księga zgonów parafii Pakość, zespół 0181, sygn. AP 157/15, s. 95. Tutaj informacja, że chorował na ból głowy i astmę. Ciało złożono do grobu 30 maja wieczorem, natomiast pogrzeb miał miejsce 1 czerwca. Opisanie uroczystości zob.: B. Roszkowski, *Widok żałobny dwóch znakomitych pogrzebów, ś. P. Jaśnie Wielmożnego Pana Jegomości Pana Augustyna na Kościelcu y Działyniu Chrabi Działyńskiego, wojewody kaliskiego, kawalera Orderu Orła Białego, konwentu Pakoskiego Wielebnych OO. Reformatorów Fundatora y Syndyka Apostolskiego, w dziedzicznym fundacji swojej grobie Roku Pańskiego 1759, dnia 1. Czerwca pochowanego i przy godnej pamięci ojcu swoim roku pańskiego 1762, dnia 30. Września pogrzebioney ś. P. wielmożnej pani Jejmości pani Brygitty z Działyńskich Czapski, wojewodziny malborskiej, starościnicy kościelniczkiej*. Drukarnia akademicka, Poznań 1762 (?).

³³ *Kronika Staropolska. Kronika Reformatorów poznańskich*, opr. Jacka Wiesiołowskiego, Salezego Bogumiła Tomczaka OFM i Grzegorza Antoniego Wiśniowskiego OFM, Wydawnictwo Miejskie, Poznań 2006, s. 164. Z tej okazji zostało wygłoszone przez księdza Józefa Płochockiego i wydane drukiem kazanie pogrzebowe.

³⁴ W dniu 28 maja 1767 roku była chrzestną w parafii Konarzewo (jako Działyńska), natomiast 29 czerwca 1768 roku była wraz z mężem (Gurowskim), chrzestną również w Konarzewie – AAP, księga chrztów parafii Konarzewo, sygn. PM 130/02, s. 16, 19.

Rocha Gurowskiego, marszałka nadwornego litewskiego³⁵, syna Melchiora, kasztelana poznańskiego i Zofii Przyjemskiej, urodzonego w dworze kościeleckim 16 sierpnia 1717 roku, ochrzczonego w Murowanej Goślinie 20 lutego 1718 roku³⁶, zmarłego w Warszawie 23 maja 1790 roku³⁷,

– Augustyna Rafaela Walentego urodzonego w Łysinach 24 października 1727 roku³⁸, zmarłego w Konarzewie w kwietniu 1728 roku³⁹.

Po śmierci Jana Antoniego Dorota wyszła powtórnie za mąż około 26 marca 1729 roku⁴⁰ za Stanisława Wincentego Jabłonowskiego, wojewodę rawskiego, syna Jana Stanisława, woje-

---

³⁵ Więcej zob.: W. Konopczyński, *Gurowski Władysław Roch h. Wczele (ok. 1715-1790)*, w: *Polski Słownik Biograficzny*, Polska Akademia Nauk, Wrocław-Warszawa-Kraków 1960-1961, t. IX, s. 171-173.

³⁶ AAP, księga chrztów parafii Murowana Goślina, sygn. PM 183/02, s. 28. Chrzestni: Władysław Kretkowski, wuj dziecka i Barbara Mycielska, podsędkowa ziemi sieradzkiej.

³⁷ Suplement do Gazety Warszawskiej z 26 maja 1790, nr 42. Informacja o treści: *Dnia 23. tego Miesiąca, w sam dzień Zielonych świątek, J. P. Władysław Gurowski Marszałek W. w. X. Litewskiego, Kawaler Orderów Orła Białego y S. Stanisława, tudzież Aleksandra Newskiego y S. Anny, przygotowawszy się przykładowie przez przyjęcie SS. Sakramentów do drogi Wieczności, y odebrawszy Papieską Absolucję od JX. Nuncjusza Apostolskiego, dni swoje w tutejszej Stolicy zakończył w Roku Wieku swego 78.*

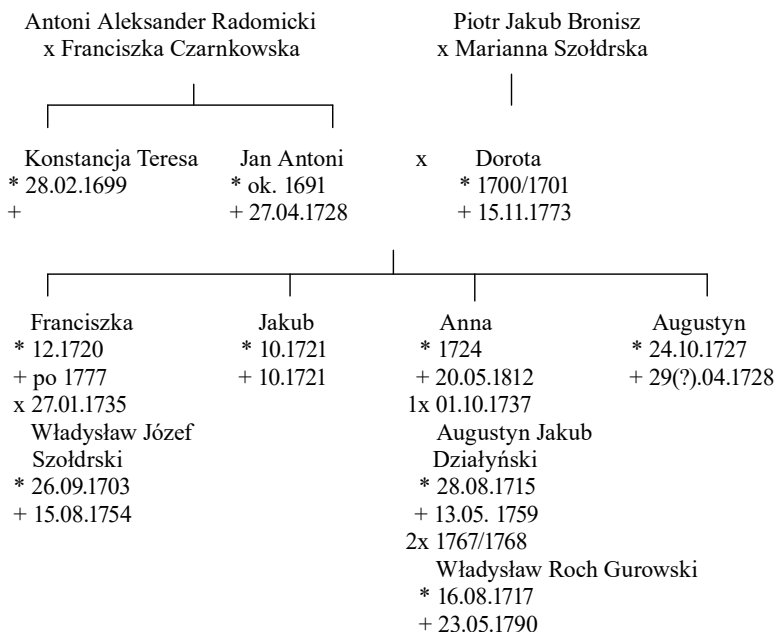
³⁸ Archiwum Państwowe w Zielonej Górze, księga chrztów parafii Łysina, s. 123. Chrzest: 26 października 1727 roku, chrzestni: Walenty Skolka, plenipotent i administrator dóbr Łysiny, Lgiń, i Bruniowa oraz Katarzyna ze Smorzewskich Kowalska, żona Franciszka.

³⁹ AAP, księga zgonów parafii Konarzewo, sygn. PM 130/01, s. 15. Zapis bez daty, podano jedynie, że zmarł, mając 27 tygodni i pochowany tego samego dnia, co jego ojciec. 27 tygodni życia Augustyna, wypadaloby 29 kwietnia 1728 roku, tym samym jego pogrzeb i jego ojca mógł mieć miejsce koniec kwietnia/początek maja 1728 roku – bardziej prawdopodobny początek maja ze względu na konieczność sprowadzenia ciała jego ojca z Lublina.

⁴⁰ W Dniu 26 marca 1729 roku (sobota po niedzieli Oculi) we Wschowie Stanisław Wincenty Jabłonowski zapisuje swej przyszłej żonie Dorocie Broniszównie wdowie po Janie Radomickim 200. 000 zł – TD, Grodzkie Wschowa, zapis 4828. Natomiast 1 stycznia 1730 roku w Krzywiniu ma miejsce chrzest Piotra z Alkantary Sylweryusza Jabłonowskiego, syna Stanisława Wincentego i Doroty Broniszówny. Zapis w parafii Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny w Ostrogu (Diecezja Łucka) – zob.: W. Żurek S[alesiani] D[(on) B[osco]], *Wykazy osób z akt parafialnych Diecezji Łuckiej do 1945 roku*, wyd. autora, t. X, Lublin 2020, s. 580. Ze związku Stanisława Wincentego Jabłonowskiego i Doroty z Broniszów był również: Antoni Barnaba Jan Chryzostom, urodzony w Krzywiniu 27 stycznia 1732 roku i w tym dniu ochrzczony „z wody” – ib. s. 580.

wody ruskiego i Joanny Marii Bèthune, urodzonego ok. 1694 roku, zmarłego w Lubartowie 25 września 1754 roku⁴¹.

Najbliższa rodzina Jana Antoniego Radomickiego

Przedmiotowy spis, podpisany przez Franciszkę z Radomickich Szołdrską, przynosi kilka kontrowersji, głównie co do daty jego sporządzenia. Według adnotacji na jednej ze stron wynika, że został sporządzony 26 czerwca 1738 roku, czyli 10 lat po śmierci Jana Antoniego Radomickiego. Pierwsze nasuwające się pytanie - czy spis zawiera stan rzeczy na 1738 rok, czy na rok śmierci jego posiadacza, czyli na 1728 rok? Wyjaśnienie tej wątpliwości znajduje się pośrednio w treści spisu, w informacjach o pozostawionych karetach i koniach. Sformułowanie o treści „cug drugi ogierów młodych” oraz podane ceny zakupu karek sugerują dokonanie spisu w krótkim czasie po śmierci właściciela. Prawdopodobnie spis datowany na 1738 rok został

⁴¹ Więcej zob.: J. Dobrzyniecka, *Jabłonowski Stanisław Wincenty h. Prus III (1694-1754)*, [w:] *Polski Słownik Biograficzny*, t. X, Zakład Narodowy Imienia Ossolińskich, Wrocław-Warszawa-Kraków, 1962-1964, s. 239.

sporządzony na podstawie innego spisu (brudnopisu?) przygotowanego w 1728 roku. Jeśli tak, to kolejne pytanie - kto dokonał tego pierwotnego spisu? Wydaje się, że nie mogła dokonać tego Franciszka Szordska, córka Jana Antoniego, gdyż w 1728 roku miałyby co najwyżej 8 lat, natomiast w 1738 roku była już żoną Władysława Szodrskiego i mogła dokonać tego spisu. Być może spis pierwotny (z 1728 roku, niezachowany) został wykonany przez Dorotę Broniszównę, żonę Jana Antoniego lub przez zarządcę majątku. Każda karta ze spisem rzeczy jest podpisana przez Antoniego Sobockiego, pisarza grodzkiego poznańskiego. Tutaj jest kolejna wątpliwość co do czasu sporządzenia przedmiotowego dokumentu. Antoni Sobocki urodził się w 1746 roku⁴², a tym samym nie mógł podpisać tego dokumentu w 1738 roku. Wątpliwość tę wyjaśnia zapis na końcu spisu informujący, że jest to wykaz przedstawiony w sądzie grodzkim w Kościanie w 1777 roku. Wynika z tego, że omawiany spis pochodzi z 1777 roku i jest bazowany na wcześniejszym spisie z 1738 roku. Potwierdzeniem tego faktu jest zachowana w tych samych aktach jedna karta ze spisem z 1738 roku oraz wymieniony na końcu spisu rejestr podjętych przez śp. Dorotę z Broniszów Jabłonowską (+1773) pieniędzy pozostałych po Janie Antonim Radomickim. W 1777 roku prowadzona była między siostrami Franciszką i Anną Radomickimi oraz ich przyrodnim bratem Antonim Barnabą Jabłonowskim sprawa związana z podziałem majątku po śmierci ich matki Doroty Jabłonowskiej z Broniszów I v. Radomickiej⁴³. Kolejne pytanie - dlaczego spis został sporządzony w 1738 roku? Prawdopodobnie było to związane z zamążpójściem obu siostr Radomickich i koniecznością podziału dóbr ziemskich, a przy okazji sporządzenia spisu pozostałych ruchomości. W wyniku tego podziału dóbr, Franciszka wraz z mężem Władysławem Szodrskim otrzymała dobra łyśińskie,

---

⁴² Michał Antoni Sobocki, syn Walentego i Barbary Dziurkiewicz, urodził się 19 października 1746 roku w Raczkowie – Archiwum Archidiecezjalne w Gnieźnie, księga chrztów parafii Raczkowo, zespół 0128, sygn. AP 129/9; TD, metrykalnia, nr 10944.

⁴³ TD, Grodzkie i ziemskie Poznań, nr zapisu 285. Datowane na 20 października 1777 roku. Sąd ustalił po 379 294 zł na każdą z trzech osób, natomiast spadek po Janie Antonim Radomickim ustalono na kwotę 369 548 zł do podziału między obie siostry.

w tym wsie: Łysiny, Lgiń, Tylewice, Nową Wieś, Hetmanice i Puterklucz w ziemi wschowskiej oraz Wroniawy, Holendry Wroniawskie i Graniecznik w powiecie kościańskim i kamienicę w Poznaniu⁴⁴. Jej siostra Anna, wówczas żona Augustyna Działyńskiego, dostała klucz konarzewski, w tym pałac w Konarzewie.

Przedmiotowy inwentarz ruchomości został sporządzony na 11 kartach zapisanych dwustronnie – karty o numerach (współcześnie nadanych) od 3 do 13, i jedna karta - 14 zapisana w połowie jednostronnie. Całość podzielono tematycznie, co do spisywanych przedmiotów. Część pierwsza dotyczy sreber i rzeczy pozostałych w skarbcu. W tej części oprócz sreber dokonano spisu rzędów końskich, kulbak i siodeł. Ciekawostką jest, że w przypadku wyrobów srebrnych nie podawano ich wartości, a zastosowano wartość ponadczasową – podano wagę przedmiotów wyrażoną w grzywnach i łutach. W drugiej części dokonano spisu: dywanów, kobierców, kilimów oraz klejnotów – pereł, pierścieni, a także szpad, szabel, zegarów, luster, sukni, futer, płaszczy, kontuszy, żupanów, bielizny, kapeluszy, czapek, krzeseł, kanap oraz obić do nich, zasłon, firanek, serwet, obrusów, pościeli. Dalej podano wykaz sprzętów z cyny i miedzi, wymieniono karety, powozy, wozy kuchenne, karawany, szory oraz konie, przy których podano w kilku przypadkach miejsce ich zakupu oraz ich cenę. Na końcu spisu podano informacje, że zostaną sporządzone osobne spisy dotyczące owiec, bydła oraz o stanie ogrodu, w tym o drzewkach pomarańczowych i cytrynowych⁴⁵. Rejestr ruchomości kończy się wykazem sum podjętych przez Dorotę z Broniszów Jabłonowską I v. Radomicką oraz adnotacją Franciszki z Radomickich Szoldrskiej o treści: .. *które te Regestra Ręką własną spisane sumieniem pod Przysięgą stwierdzić gotowa y ich Rzetelność podpisuję – Franciszka z Radomickich Szoldrska wojewodzina inowrocławska, generałowa Wielkopolska.*

---

⁴⁴ M. Zwierzykowski, *Szoldrski Władysław Józef h. Łodzia (1703-1757)*, [w:] *Polski Słownik Biograficzny*, t. XLVIII, Polska Akademia Nauk, Warszawa-Kraków 2013, s. 526.

⁴⁵ Przedmiotowych spisów nie odzyskano w zachowanych aktach.

Aneks

źródło: Archiwum Państwowe w Poznaniu, akta: Majątek Konarzewo, sygn. 39/943/0/2.9/2355, k. 3-14.

Rejestr sreber, ruchomości i sprzętów pozostałych w skarbcu po ś. p. Ojcu moim JW. JMci Panu Janie Radomickim, wojewodzie inowrocławskim, generale wielkopolskim.

Srebro

- mis osiem z dwojakiem herbem Polem⁴⁶ i Nałęcz⁴⁷, ważą grzywien⁴⁸ czterdzieści i osiem, łotów⁴⁹ sześć,
- półmisków dwadzieścia i dwa z tymiż herbami, ważą grzywien dziewięćdziesiąt, łotów dwanaście,
- przystawek sześć, ważą grzywien piętnaście, łotów dwanaście,
- talerzy sześćdziesiąt i dziewięć, ważą grzywien sto czterdzieści i dwa, łotów pięć,
- półmisków z jednym herbem Polem dwanaście, ważą grzywien trzydzieści i dwie, łotów osiem,
- talerzy z takimże herbem dwadzieścia i cztery, ważą grzywien trzydzieści i cztery,
- talerzy z brzegami pozłocistymi z herbami Gryfem⁵⁰ i Polem trzydzieści i sześć, ważą grzywien sześćdziesiąt i sześć, łotów sześć,
- przystawek małych dwie, ważą grzywien dwie, łotów osiem,
- mis wielkich z tymiż herbami dwie, ważą grzywien trzydzieści, łotów czternaście,

---

⁴⁶ Chodzi o herb Radomickich – Kotwicz przedstawiający czerwony pas w srebrnym polu.

⁴⁷ Herb Nałęcz rodziny Czarnkowskich, z której pochodziła matka Jana Antoniego Radomickiego.

⁴⁸ Grzywna – dawna jednostka masy, ok. 200 gram.

⁴⁹ Łot, poprawnie lut – 1/16 grzywny.

⁵⁰ Zofia Ossowska, babka Jana Antoniego, żona Kazimierza Władysława Radomickiego była herbu Gryf.

- półmisków z tymiż herbami i brzegami osiem, ważą grzywien trzydzieści i siedem, łotów dwanaście,
- półmisków ze złocistymi brzegami z herbami Polem i cyfrą szesnaście [sztuk], ważą grzywien siedemdziesiąt i dwie, łotów dwanaście
- półmisków z herbem jednym Polem dwanaście z brzegami sztychowanymi⁵¹, ważą grzywien czterdzieści osiem,
- talerzy dwanaście takichże samych, ważą grzywien osiemnaście, łotów cztery,
- półmisków z tymże herbem brzegami wyzłoconymi dzieść, ważą grzywien czterdzieści cztery, łotów dwanaście,
- półmisków jeden gładki z cyfrą i herbem, w którym dwie palmy⁵², waży grzywien cztery, łotów dziewięć,
- misy dwie z dwoma herbami Polem i Nałęcz, ważą grzywien dwadzieścia i dwie, łotów cztery,
- półmisków z tymiż herbami cztery, ważą grzywien trzynaście, łotów osiem,
- talerzy takich dwanaście, ważą grzywien dwadzieścia i cztery, łotów dwanaście,
- prawd⁵³ augsburską robotą składanych dwanaście, ważą grzywien dwadzieścia i cztery,
- tac pozłocistych z postumentami i wybijanymi osobami osiem, ważą grzywien pięćdziesiąt i pięć,
- tac gładkich z postumentami dwanaście, ważą grzywien sześćdziesiąt i cztery,
- tac małych pstrozłocistych cztery, ważą grzywien dziesięć,
- tygiel o trzech nóżkach jeden, waży grzywien dwie, łotów siedem,
- maselniczka z dwoistym przykryciem z uszkami, pstrozłocista, waży grzywien dwie,
- dzban z przykrywadłem o jednym uchu pstrozłocisty, waży grzywien sześć, łotów dwanaście,

---

⁵¹ Sztychowanie – rodzaj ozdabiania poprzez rytowanie.

⁵² Herb niezidentyfikowany, może chodzi o labry na tarczy herbowej.

⁵³ Prawda – plecionka pod miski i półmiski.

- pucharków z przykrywadelkami wyłaczanych wewnątrz i z wierzchu dwa, ważą grzywien trzy, łotów sześć,
- lichtarzy wielkich pozłocistych cztery, ważą grzywien dwanaście, łotów dwanaście,
- lichtarzy mniejszych sztychowanych cztery, ważą grzywien cztery, łotów siedem,
- lichtarzyk mały z rękojeścią o trzech nóżkach, waży łotów jedenaście,
- tace cztery, ważą grzywien dwanaście,
- noży z widelcami par dwadzieścia i cztery,
- łyżek dwadzieścia i trzy, jedna zepsuta,
- łyżek większych kredensowych cztery,
- łyżka, nóż i grabka z osobna,
- szczypce cztery, tac od tych szczypiec cztery, ważą razem grzywien trzy, łotów trzynaście,
- tac gładkich cztery, ważą grzywien osiem, łotów trzynaście,
- lichtarzy par trzy dużych gładkich, ważą grzywien szesnaście, łotów dziesięć,
- lichtarzy para gładkich mniejszych, ważą grzywien dwie, łotów sześć,
- miedziczka z nalewką pstrozłocista w konchę wybijana u nalewki na wierzchu, gałki nie ma, waży grzywien piętnaście, łotów osiem,
- flaszy sześć pstrozłocistych, floresami srebrnymi wybijane, ze śrubami i antabkami, ważą grzywien trzydzieści i trzy, łotów trzynaście,
- flasz pomniejszych sześć złociste z floresami rysowanymi ze śrubami i antabkami, ważą grzywien piętnaście, łotów czternaście,
- lichtarzy sześć z kapturkami z brzegami pozłocistymi i herbem, ważą grzywien dziewiętnaście, łotów dwa,
- w puzderku czerwonym łyżek dwanaście,
- grabek i noży par dwanaście,

- nóż, widelec i karaz⁵⁴ kredensowy wielki,
- łyżek kredensowych dwie,
- w drugim pudełku łyżek, noży i grabek, po dwadzieścia i cztery,
- łyżek większych trzy,
- nóż i widelce wielkie,
- tac gładkich z postumentami wyrabianymi, pozłociste denka dwanaście, ważą grzywien sześćdziesiąt i pięć, łotów czternaście,
- tac małych pstrozłocistych cztery, ważą grzywien dziesięć,
- miednica wielka z brzegiem szerokim pozłocistym, dno wybijane w nimfy, ważą grzywien dziewiętnaście, łotów trzy,
- nalewka od tej miednicy, merkuriusz pozłocisty, waży grzywien czternaście, łotów siedem,
- pucharów pozłocistych z wierzchu i wewnątrz srebrnym białym floresem powleczone z przykrywadłami o jednym uchu cztery, ważą grzywien dwadzieścia i osiem, łotów osiem,
- puchar pozłocisty z wierzchu i wewnątrz w talary bite z przykrywadłem o jednym uchu, waży grzywien trzysta i pięć, łotów trzy,
- konewek pozłocistych wewnątrz z przykrywadłem o jednym uchu dwie, ważą grzywien sześć, łotów piętnaście,
- pucharów w łoży wybijanych pstrozłocistych na trzech gałkach z przykrywadłami sześć, ważą grzywien dwanaście, łotów piętnaście,
- koziołek z trzema konchami pozłocistymi na stół, waży grzywien pięć, łotów dwa,
- garnuszek z brzegami pozłocistymi na trzech nóżkach, waży grzywien jedną, łotów sześć,
- imbryczek mały z przykrywadłem na łańcuszku, waży grzywien jedną, łotów cztery,

---

⁵⁴ Karaz – być może chodzi o tasak.

- krasa⁵⁵ od płucia, waży grzywnę jedna, łotów piętnaście,
- kubków sześć małych okrągłych, ważą grzywien cztery,
- koziołek od słoika, waży grzywien dwie, łotów siedem,
- miednica mała gładka z herbem, waży grzywien dwie, łotów siedem,
- tacka, na której kałamarz, piaselniczka, dzwonek i lichtarzyk, waży grzywien cztery, łotów trzynaście,
- luster na ścianę srebrnych dwanaście, ważą grzywien dwadzieścia i jeden, łotów czternaście,
- prenementalowe(sic)⁵⁶ [lustra] dwa się znajdują,
- guzów pacholczych wielkich dziewiętnaście, ważą grzywien dwie, łotów osiem,
- guzów pacholczych małych dwadzieścia i cztery, ważą grzywien dwie, łotów dziewięć,
- buzdygan blach malowany pstrozłocisty rubinami sadzony, na końcach dwa kamienie szare - ten wykupiony za sześć tysięcy tyńfów,
- kałamarz wielki biały zamykanej roboty, wybijany, waży grzywien trzydzieści, łotów osiem,
- umbrakulum⁵⁷ na stolcu srebrnym, waży grzywien cztery, łotów sześć,
- lustro w pokoju wiszące wielkie na dwanaście świec, na dnie Fama⁵⁸ z dwiema trąbami, a spodem kupidynek,
- lustra wielkie sześć, każda do dwóch ma lichtarzy,
- flasz farfurowych oprawnych z przykrywadłami w srebro oprawne z przykrywadłami w srebro pstrozłociste i dnem grubo obwiedzionym,
- blach malowanych sześć, ważą grzywien dwie, łotów dwanaście,
- blach osiem i guzów starych jedenaście, ważą grzywien dwie, łotów trzynaście,
- puzdro, w którym imbryki dwa, kociołek, flaszka,

---

⁵⁵ Krasa – prawdopodobnie chodzi o spluwaczkę.

⁵⁶ Prenementalowe – prawdopodobnie błędny zapis, chodzi o lustro stojące tzw. tremo.

⁵⁷ Umbrakulum – rodzaj zasłony.

⁵⁸ Fama – rzymska bogini sławy i wieści.

- pudełko od cukru, fajerka i porcelanowych filiżanek par sześć,
- misy wielkie cztery gładkie bez żadnego herbu, ważą grzywien czterdzieści osiem, łotów czternaście,
- item mis cztery mniejsze tym podobnych, ważą grzywien trzydzieści dwie, łotów jedenaście,
- item mniejszych tym podobnych osiem, ważą grzywien sześćdziesiąt cztery, łotów dwanaście,
- item jeszcze mniejszych takiego modelunku dwanaście, ważą grzywien sześćdziesiąt jeden, łotów cztery,
- półmisków z herbem tym podobnych szesnaście, ważą grzywien osiemdziesiąt jeden,
- półmisków mniejszych tymże podobnych szesnaście, ważą grzywien czterdzieści pięć, łotów sześć,
- przystawek takich osiem, ważą grzywien dwadzieścia dwa, łotów piętnaście,
- talerzy to tegoż srebra tuzinów sześć, ważą grzywien sto sześćdziesiąt trzy, łotów dziesięć,
- serwis, waży grzywien osiemnaście, łotów piętnaście, wystawa na nim jako to od cukru,
- musztardy, solniczki, ważą grzywien czterdzieści siedem,
- lichtarze do niego cztery, ważą grzywien osiem, łotów piętnaście,
- tac pomniejszych do tegoż serwisu dwie, ważą grzywien trzy, łotów dziesięć,
- szczytce także dwie ze złoceniami srebrnymi, ważą grzywien dwie, łotów dziewięć,
- kredens wielki osobny pozłocisty jeden,
- miednica wielka ze złocistymi brzegami i nalewką, waży grzywien dwadzieścia jeden, łotów jedenaście,
- flasz z łańcuchami pozłocistymi i lwami na wierzchu, ważą grzywien pięćdziesiąt pięć, łotów cztery,
- lichtarzy par cztery wielkich z pozłocistymi brzegami, w konchę robionymi, ważą grzywien czterdzieści pięć, łotów dziesięć,
- tace cztery taką robotą, ważą grzywien siedemnaście,

- łyżka wielka kredensowa, nóż i widelce, ważą grzywien pięć,
- solniczki cztery, ważą grzywien trzy, łotów dwanaście,
- szczypcy z tacką, ważą grzywien jedną, łotów sześć,
- półmisków tą robotą, grubo wyślaczanych osiem, ważą grzywien czterdzieści, łotów trzysta,
- półmisków mniejszych osiem, ważą grzywien dwadzieścia dwie, łotów dwanaście,
- salaterki cztery, ważą grzywien jedenaście, łotów piętnaście,
- serwis cukrowy, w którym sztuk było trzydzieści jeden we Wschowie robiony,
- serwis drugi międzyrzecki, wszystkimi sztukami srebrny, tylko flaszką od oliwy i octu szklana, waży grzywien czterdzieści sześć,
- wanny srebrne od wody dwie,
- wazy na stół do zupy cztery, każda z blachą i łyżką, ważą grzywien trzydzieści,
- wazy mniejszych na stół od potraw osiem z przykrywkami i łyżkami od nich. Każda waza ważyła z tacami podnie grzywien dwadzieścia,
- konwie srebrne duże cztery,
- tace od kawy trzy, dwie równe jedna mniejsza, ważą grzywien czterdzieści,
- geniusz koń(?)⁵⁹ srebrny odlewany na stół stawiany, przy tej tacy figura turecka jedna wielka, druga mała,
- tolety(sic)⁶⁰ dwa srebrne po dwadzieścia cztery sztuki mające,
- stół srebrny,
- laska lauffra i blacha od kaszkietu,
- wilki do komina srebrne par dwie, ze szczotką z należącymi do tego potrzebami,
- kandelabry srebrne dwa

---

⁵⁹ Prawdopodobnie postać męska na koniu.

⁶⁰ Toleta – prawdopodobnie chodzi o komplet sztućców.

Rejestr pozostałych ruchomości wszelakiego gatunku, które się w skarbcu znajdowały po śmierci J.W. J.M. Panu Janie Radomickim wojewodzie inowrocławskim generalnym wielkopolskim, ojcu moim.

- rząd jeden wjazdowy szeroki wzdłuż z frędzlami i cuglami na karmazynie złotymi to jest nadgłówek, podpierścień⁶¹, podogonie – nic u niego nie brakowało,
- drugi rząd pozłocisty żółty(?) sztukami wąskimi diamentami, rubinami i koralami sadzony,
- rząd trzeci od dywdyku⁶² tureckiego z granatkami pozłocisty, ale bez żadnego podogonia,
- rząd czwarty koralowy z podogoniem suty,
- rząd piąty biały mocno napsuty.

Kulbaki:

- kulbaka w srebro oprawna pozłocista, rubinami sadzona, rubinów brakuje czternaście, reszta się znajduje sto dziewięćdziesiąt,
- strzemiona do nich srebrne pozłociste,
- kulbaka pstrozłocista turkusami dużymi obsadzona z strzemionami także srebrnymi do niej,
- kulbaka laluchmalowa⁶³,
- kulbaka z pigłami⁶⁴ złotymi, złotem powleczone,
- kulbaka gdzieś niegdzie srebro mająca sztuk jedna.

Siodła:

- siodło jedno aksamitne czerwone złotem haftowane z frędzlą złotą na około ze wszystkim porządkiem,

---

⁶¹ Poprawnie podpierśnik – część rzędu jeździeckiego zapobiegająca zsuwania się siodła do tyłu.

⁶² Dywdyk – dawne określenie jedwabnej kapy na konia.

⁶³ Laluchmalowa, popr. lantuchowa – z j. niem. landtuch – sukno krajowe albo z holenderskiej wełny.

⁶⁴ Pigle, spigle, spinel – drogi kamień szlachetny ozdobny.

- siodło aksamitne zielone, złotem haftowane ze wszystkim także porządkiem,
- siodło paśowe ze złotem przerabiane jedno,
- siodła gładkich polowych dwa,
- dywdyk na karmazynie w pas jeden biały, drugi złoty z podbiciem żółtym,
- dywdyk na pąsie bogaty,
- dywdyk marcepanową robotą haftowany,
- dywdyk trzeci w pasy musułbasem⁶⁵ podbity,
- dywdyk złotem i srebrem przerabiany, musułbasem podbity,
- dywdyk w pasy drobne, także musułbasem podbity,
- dywdyki dwa tureckie złote, dwa srebrne, które na stolikach bywały, haft turecki na nich lity z kutasikami.
- dywan bogaty złoty czerwonym barchanem⁶⁶ podbity,
- dywany dwa równe tureckie zielone srebrem bogato przerabiane czerwonym musułbasem podbite,
- nakrycia stołowe, jedno aksamitne karmazynowe z frędzlą, drugie sukienne karmazynowe z frędzlą pstrą wkoło podszyte,
- przykrycie sukienne granatowe jedno,
- kobierzec jeden także bogaty,
- kobierzec włóczkowy jeden,
- makaty cztery na ścianę tureckie bogate,
- kilim bogaty karmazynowy, czerwone brzegi wokół niego,
- kilim jedwabny karmazynowy, zielone brzegi wokół niego,
- kilim jedwabny blade różowy, który mocno napsuty,
- od łóżka składanego pawilon karmazynowy, adamaszkowy z galonem złotym i gałkami,
- kapa karmazynowa adamaszkowa z galonem już używana,
- pawilon kitajkowy⁶⁷ karmazynowy,

---

⁶⁵ Musułbas – tkanina bawełniana turecka, nazwa od miasta Musuł w Turcji.

⁶⁶ Barchan, barkan, barakan – rodzaj tkaniny bawełnianej lub bawełny z domieszką lnu.

⁶⁷ Kitajka – cienkie płótno bawełniane chińskie.

- pawilony dwa zielone adamaszkowe z złotymi galonami szerokimi,
- kilimy perskie nad łóżko dwa równe,
- pięć sznurów pereł wielkich na szyje,
- piramidek dwanaście z większymi i pomniejszych diamentami,
- pierścienie dwa, każdy o jednym wielkim diamencie,
- sześć sztuk [pierścieni] szczerozłotych rubinami diamentami oprawionymi,
- pierścienie cztery, w jednym sześć wkoło brylantów, a jeden w pośrodku zielony kamień,
- szmaragd dwie skazy w nim, u drugiego rubin w pośrodku obsadzony dziesięciu mniejszymi diamentami, u trzeciego cały rubinowy mający w sobie rubinów trzynaście, u czwartego fafelka⁶⁸ diamentowa w pośrodku i czternaściami diamentami obsadzona,
- szpady trzy, jedna pstrozłocista, druga szczerozłocista, trzecia srebrna,
- szpadów krótszych dwie, jedna z jaspisową główką i rubinami sadzona, druga Multan⁶⁹ z krzyżem i pochwami całymi srebrnymi,
- szabel polskich sześć, jedna w złoto oprawna, różnymi sadzona kamyszkami, diamencików w niej czterdzieści siedem, rubinków czterdzieści, szmaragdów pięćdziesiąt. Druga ze spigłami szczerozłotymi, rękojeść jaspisowa z sześcioma rubinami. Trzecia turecka, staroświecka, złotem powleczone. Czwarta pstrozłocista, piąta i szósta blachmalowa,
- prostych szabel w srebro oprawnych siedem,
- tabakiarskie⁷⁰ dwie [szable], jedna z diamentami, druga z rubinami, rubinów dwóch w nich brakuje,

---

⁶⁸ Fafelka, fafałki – drobne ozdoby ze złota i srebra.

⁶⁹ Multan – od miejsca wykonania – miejscowość Multan w Pakistanie.

⁷⁰ Tabakiarska, popr. tabańska, taban – posiadająca głownię wykonaną w Persji ze stali damasceńskiej.

- zegarków szczerozłotych trzy, jeden z repetycjami⁷¹ a dwa pektoraliki⁷²,
- lasek z gałkami szczerozłotymi dwie, jedna diamentami sadzona,
- spinka z pod szyi diamentowa wielka o jednym diamentcie, w nim stolec nadłamany,
- pasów ze wszystkim trzynaście, dwa perskie złotem litym mocno zażywane, dwa także lite w kwiatki różnego koloru dość dobrze haftem tureckim bogate, haftowane trzy jedne żółtego koloru, drugie białego, trzeci papuzi, dwie sztuki lite i obwódkę także litą mające, w pośrodku turecka krepa, dwa czarne haftowane tureckim haftem diurdykowym⁷³ białym.
- item żółty bardzo przechodzony.

Suknie i futra tak polskie jak francuskie:

- kierce [kieretje] dwie z sobolami podszyte, jedna aksamitna pąsowa jak nowa, druga z aksamitu niestrzyżonego koloru ceglastego,
- kontusze dwa sobolami podbite, jeden aksamitny niebieski poplamiony, drugi z kamlotu⁷⁴ bogatego złotego, dwadzieścia cztery guzy szczerozłotych do nich, każdy guz mający trzynaście diamentów, dwanaście pomniejszych, a jeden duży pośrodku. W jednym guzie dwóch brakuje diamentów,
- item dwadzieścia i cztery szczerozłotych guzów odlewanych, rubinami sadzonymi,
- guzów jaspisowych dwadzieścia cztery, diamencikami małymi sadzonymi, w każdym guzie rubiny sadzone, jest rubinów czternaście, a piętnasty pośrodku. U guzów zaś jaspisowych to jest u każdego diamencików siedemnaście,

---

⁷¹ Repetycja – zegarek wybijający czas.

⁷² Pektoralik – mały zegarek na łańcuszku, noszony w kieszonce na piersiach.

⁷³ Diurdyk – być może chodzi o haft dziurkowy.

⁷⁴ Kamlot – rodzaj miękkiej tkaniny z wełny.

- item guzów dwanaście szczerozłotyach blachmal⁷⁵ różnego koloru na nich blachy trzy do pasów w jednej szczerozłoty rubinów trzydzieści sześć, drugi blachmalowy szmaragdów dwadzieścia dziewięć, trzeci diamentów trzydzieści sześć,
- płaszcz nowy sukienny pąsowy gładki,
- płaszcz stary pąsowy haftowany złotem,
- płaszcz kamlotowy pąsowy marmurkami podszyty,
- suknia pąsowa sukienna haftowana złotem, bogata,
- suknia czarna aksamitna z wierzchnią kamizelką, do niej bogata biało różowa z frędzlą ze wszystkimi,
- suknia aksamitna pąsowa,
- suknia aksamitna popielata z kamizelką na tle różowym haftowana z bogatą frędzlą,
- suknia aksamitna pąsowa gładka sobolami podszyta,
- suknia aksamitna niebieska także sobolami podszyta,
- suknia aksamitna hasterowa⁷⁶ popielicami podszyta,
- rękaw soboli z pasem srebrnym i spinką,
- suknia zielona haftowana złotem,
- suknia zielona z galonami złotymi,
- suknia nakrapiana matowa, aksamitem karmazynowym podszyta,
- suknia kamlotowa kawowa haftowana srebrem,
- suknia jedwabna grubej grodytury⁷⁷ niebieska złotem haftowana,
- suknia cynamonowego koloru kamlotowa z nitką złota, kamizelka do niej bogata i rękawy,
- suknia ordynaryjna⁷⁸ podróżna szara,
- płaszcz ze srebrnym galonkiem kamlotowy,
- kapelusze dwa ze strusimi piórami,
- kapelusze dwa haftowane złotem,

---

⁷⁵ Blachmal – dawna technika zdobnicza materiałów metalowych (obecnie zwane jako niello).

⁷⁶ Haster – prawdopodobnie chodzi o atlas.

⁷⁷ Grodytur, grodetur – tkanina o grubszym splocie.

⁷⁸ Ordynaryjna – tu w pojęciu zwykła, prosta.

- kapelusze dwa z galonem złotym,
- kapuzy⁷⁹ dwie podróżne,
- pończoch jedwabnych do używania par sześć kawowego koloru, haftowane srebrne para jedna, czarne haftowane złotem par dwie, pąsowych haftowanych złotem para jedna, cielistego koloru haftowane srebrem par dwie,
- sprzączek par trzy, jedna szczerozłota, drugie kamienne, trzecie ordynaryjne,
- kontusz czarny z sobolami suto podszyty, z pod niego wyprute sobole, są wzięte do kierei aksamitnej pąsowej,
- kontusz aksamitny czarny sobolami podszyty z pod tegoż wzięte sobole pod kiereję aksamitną cegląstą, tylko guzy diamentowe zostały,
- kontusz goździkowy materialny ślamami⁸⁰ rysimi podszyty,
- kontusz materialny czerwony rysimi nóżkami podszyty, sobolami obłożony, kontusz cynamonowy krzyżakami podszyty,
- kontusz niebieski marmurkowymi grzbietami podszyty,
- jubka łaściczkami podszyta, u niej guzików dziesięć,
- jubka błękitna nowa gronostajami podszyta,
- jubka czarna atlasowa ogonkami gronostajowymi opuszona⁸¹, u niej guzików jaspisowych jedenaście,
- jubka karmazynowa adamaszkowa królikami miodowa tymi podszyta,
- kontusz aksamitny popielaty pupkami podszyty, ogonkami sobolimi opuszony,
- kontusz zielony ślamami marmurkowymi podszyty,
- futra rysiego błamów dwa,
- kontusz sukienny brzoskwiniowy,
- kontusz tercynelowy⁸² kitajką podszyty,

---

⁷⁹ Kapuza – rodzaj czapki futrzanej z czterema klapami, podnoszonymi i wiązonymi nad głową.

⁸⁰ Ślamy, slama, szlama – część futra z brzucha lub boków.

⁸¹ Opuszony – ocieplony, obszyty, obramowany.

⁸² Tercynella – rodzaj połyskliwej tkaniny jedwabnej.

- kontusz materii tureckiej kitajką niebieską podszyty,
- kontusz czarny gryzetowy⁸³ materialny kitajką blamerantową⁸⁴ podszyty,
- kontusz tercynelowy granatowy,
- kontusz tercynelowy fioletowy.

Żupany:

- żupan oliwkowy tercynelowy alias pstro papuzi, żółtym Płotnem podszyty,
- żupan gryzetowy popielaty jeden,
- żupan papuzi stary jeden,
- żupan czarny tercylenowy jeden,
- żupan gryzetowy stary jeden,
- żupan lotesowy⁸⁵ adamaszkowy jeden,
- żupan gryzetowy stary jeden,
- żupan kawowy stary jeden.

Czapki:

- kołpak soboli karmazynowy jeden,
- czapka czarna sobola z wyłogami jedna,
- czapka biała sobola jedna,
- czapka granatowa sobola jedna,
- czapka czerwona sobola jedna,
- czapka stara czerwona jedna,
- czapka popielata z wyłogami spuszczana jedna,
- kołpak soboli jeden,
- czapek sobolich zepsutych dwie, molami zgryzione.

Zwierciadła:

- zwierciadła dwa z ramami srebrnymi weneckie,
- zwierciadeł dużych cztery,
- zwierciadeł pomniejszych cztery,
- zwierciadła z ramami ordynaryjnymi dwa.

---

⁸³ Gryzeta – tkanina wełniana lub mieszana wełna z jedwabiem.

⁸⁴ Blamerantowy, bramantowy – kolor czerwono-różowy.

⁸⁵ Lotesowy – być może chodzi o kolor lotosowy.

Obicia:

- obicia gryzetowego w kwiaty sztuk szesnaście,
- obicia adamaszkowego czerwonego bretów⁸⁶ trzydzieści,
- obicia adamaszkowego zielonego bretów trzydzieści,
- obicia szpalerów sztuk sześć, w drzewa i ptaki robione,
- obicia ałtasowego białego sztuk dwanaście,
- obicia floresowego materia ą perską obkładanego sztuk szesnaście,
- obrazów wielkich i małych włoskich malowanych sztuk pięćdziesiąt,
- obicia adamaszkowego karmazynowego, materia ą w kwiaty złote obszyte z galonami złotymi, sztuk sześć i bretów dwa,
- obicie karmazynowe adamaszkowe z galonami złotymi, bretów trzydzieści,
- obicie aksamitne ąsowe w bretach i zielone w bretach, aksamitną materia ą białą ze złotem w koło obszywana. Każdego breta po dwadzieścia, razem czterdzieści,
- obicie niebieskie morowe⁸⁷, bretów dwadzieścia cztery,
- inne obicia na ścianach będące mocno zużyte, w czterech pokojach są w pół użyte,
- kotara francuska adamaszkowa karmazynowa złota frędzlą obszyta,
- kotara adamaszkowa zielona ze złotymi galonami szamerowana⁸⁸ frędzlą złota,
- łóżka francuskie dwa, adamaszkowe czerwone, galonkami złotymi obwiedzione,
- łóżko adamaszkowe już nadszarzałe czerwone, galonami złotymi mocno szamerowane,
- krzesel aksamitnych białych, floresy czerwone z poręczami dwanaście, bez poręczy sześć,
- krzesel zielonych aksamitnych z poręczami mniejszymi dwanaście,

---

⁸⁶ Bret – jednostka długości sukna.

⁸⁷ Morowy – tkanina jedwabna o mieniącym się deseniu.

⁸⁸ Szamerowanie – obszywanie galonem, sznurem itp.

- [krzesel] karmazynowych aksamitnych dwanaście,
- [krzesel] pąsowych aksamitnych z galonkami dwanaście,
- krzeselek adamaszkowych cielistych dwadzieścia cztery,
- krzeselek aksamitnych pąsowych dwadzieścia cztery,
- krzeselek z tryką⁸⁹ czerwoną trzydzieści sześć,
- krzeselek trzciniowych z poduszkami różnymi dwadzieścia cztery,
- krzeselek aksamitnych dwanaście,
- taborecików sześć.

Kanapy:

- kanapa tryką wybita jedna,
- kanapy dwie z jedwabnej materii tureckiej, złotymi i srebrnymi galonkami obszywana,
- -kanapy aksamitne cztery, dwie pąsowego koloru, bogatą materią turecką obszyte, dwie aksamitne zielone z bretami bogatej materii,
- jedna [kanapa] aksamitna biała z floresami czerwonymi, jedna trzciniasta. Poduszki do niej i wały z litej materii różnego koloru, galonkami obwiedziona. Po bokach innych stołków, krzeselek, które się bez opon po pokojach znajdują wiele nadrujnowane.

Firanki:

- firanek kitajkowych karmazynowych starych trzy,
- firanek kitajkowych karmazynowych do okien szesnastu,
- firanek białych płóciennych do okien dwunastu,
- zasłony do drzwi dwie ze złotymi galonami,
- zasłon aksamitnych cztery,
- zasłon adamaszkowych sześć.

Zegary:

- zegar wielki stołowy bijący kuranty jeden,

---

⁸⁹ Trypa – wełniana tkanina lub bawełniana podobna do aksamitu.

- zegar ścienny także kuranty bijące, na wierzchu osoba świat trzymająca,
- trzeci maleńki stołowy bijący także,
- czwarty stojący z szafą,
- piąty także z szafą stojący.

Bielizna:

- koszul holenderskiego płótna dziennych trzydzieści sześć, do dwudziestu czterech wyszywane mankiety,
- koszul dziennych tańszego płótna dwadzieścia cztery z mankietami batystowymi⁹⁰,
- koszul nocnych dwanaście,
- mankietów koronkowych, drabańskich⁹¹ koronek par cztery,
- obrusów cienkich holenderskich atlasowej roboty dwanaście,
- obrusów holenderskich ciągnionych w deseń kwiatów sześć,
- obrusów ordynaryjnych ciągnionych także dwanaście,
- obrusów domowych i podróżnych dziesięć,
- serwet atlasową robotą, cienkich holenderskich tuzinów dwanaście,
- serwet holenderskich ciągnionych w różne desenie i kwiaty tuzinów sześć,
- serwet ordynaryjnych ciągnionych także dwanaście,
- serwet domowych i podróżnych tuzinów dziesięć,
- prześcieradeł pojedynczych osiem,
- prześcieradeł podwójnych sześć,
- poszewek na podwójne łóżko dwadzieścia cztery,
- powleczek na wały osiem,
- ręczników osiem,
- koszul do łaźni tureckich dwie.

---

⁹⁰ Batyst – tkanina o delikatnej fakturze, cienka i przezroczysta.

⁹¹ Drabańska (brabancka) – pochodząca z Brabancji w Belgii.

Cyna:

Puzdro pierwsze:

- półmisek dwanaście,
- wazy dwie, jedna zepsuta,
- salaterek cztery,
- blatów cztery,
- talerzy trzydzieści sześć.

Puzdro drugie:

- półmisek dwadzieścia cztery,
- misy z uchami cztery,
- talerzy czterdzieści.

Puzdro trzecie zepsute:

- półmisek dwanaście,
- talerzy dwadzieścia cztery,
- flaszek od oliwy dwie,
- korzenica jedna wielka,

Zostaje po nadtopionych półmisekach i w trąbkę zwiniętych jako i talerzy.

Miedź:

- dojni z przykrywadłami wielkich cztery, pomniejszych także cztery,
- rondli wielkich z pokrywami trzydzieści sześć,
- rondli mniejszych z pokrywami dwadzieścia cztery,
- rondli jeszcze mniejszych osiemnaście,
- saganów wielkich cztery,
- saganów mniejszych cztery,
- miedziaków o dwóch uchach cztery,
- miedziaków małych dwa,
- durszlak⁹² jeden,
- blach do ciast sześć,
- blach pomniejszych dwie,

---

⁹² Durszlak – cedzak, rodzaj sita.

- form wielkich do ciast sześć,
  - małych [form] dwanaście,
  - tortowych [form] sześć,
  - tarka jedna,
  - brytfanny wielkie dwie,
  - brytfanny małe dwie,
  - ruszty cztery,
  - różna wielkie dwa,
  - małych [rożeń] dwa,
  - łyżek głębokich dwie,
  - płytkich [łyżek] blaszanych cztery,
  - łyżka durszłakowa jedna,
- Miedź, która jest popsuta tej się nie zażywa.

Stajnia z wozownią – karety:

- kareta wyjazdowa złocista, aksamitem paśowym wybita, złotym galonem haftowana, obwiedziona złotą frędzlą na pasach, ze wszystkim dobra. Pokrowiec także haftowany z frędzlą złotą, okna kryształowe z grubego szkła przedniego,
- kareta druga berlińska nowa z paśowym sukniem, galonek srebrny wokół niej z kutasikami srebrnymi, okien u niej siedem ze szkła weneckiego grubego, wcale nie używana, pokrowiec szamerowany galonem srebrnym,
- kareta trzecia berlińska czerwona złotym galonem mocno szamerowana, z kozła opona także bogato szamerowana na pasach. Ta kosztuje tynfów dwa tysiące siedemset pięćdziesiąt,
- kareta czwarta aksamitna, aksamit strzyżony z oknami trzema dobra i całym porządkiem dobra,
- kareta piąta od JM Pana Czarnkowskiego, bardzo bogata, która stoi w wozowni nieużywana,
- kareta szósta zielona, w tej draży nowo reperowane, okno w niej jedno stłuczone,

- kareta siódma wielką landą⁹³ nazwana, karmazynowym sukнем wybita, sukno mocno mole napsuły,
- kareta ósma, podróżna szarą trypą wybita nowa ze wszystkim sporządzona,
- kareta dziewiąta wiedeńska nowa ze wszystkim na cztery osoby,
- kolaska zielona stara w pół przykryta opuszczana na tył na pasach w miarę nowa,
- kolaska mała gdańska jedna,
- kolaska mała jedna,
- kolaska na cztery osoby.

Wozy kuchenne i karawany:

- karawan wielki nowo do Piotrkowa sporządzony, opona na nim niebieska nowa,
- karawan duży pomniejszy dobry gdzieś nie gdzieś tylko skóra przetarta u niego,
- wóz półteraczny⁹⁴ kuchenny napłątany ze wszystkim dobry,
- wóz czterokonny ze wszystkim dobry,
- wóz, na którym wierzch skórą obity, koło jedno u stelmacha,
- wozów używanych ze wszystkim porządkiem trzy,
- wozów bosych cztery,
- sanki gdańskie, snycerską robotą robione i mocno wyślacane, podkute,
- sanki drugie gdzieś nie gdzieś snycerską robotą zielone ze złotem malowane,
- sanki czerwone, złotem snycerska robota ozdobione nowe,
- wózek na trzech kółkach jeden,
- kół wozowych okuwanych starych kilkanaście.

---

⁹³ Lando – otwarty powóz czterokołowy, z siedzeniami dla pasażerów naprzeciw siebie.

⁹⁴ Półteraczny – wóz konny o szerokości $\frac{1}{2}$ normalnej szerokości koleiny.

Szory:

- szory wyjazdowe nowe w ogniu pozłociste wcale nie używane cugi z lejcami, prawie gdzieś nie gdzieś tylko czerwony jedwab przerabiany, ze wszystkim porządkiem,
- szory do zielonego garnituru mocno złotem przerobione, blachy mają pozłociste i wszystkie pozłociste sztuki,
- szory w Golejewku kupione suto z mosiądzem, za które tynfów czterysta sześćdziesiąt,
- szory ze srebrnymi blachami i sztuki wszystkie u nich srebrne,
- szory ordynaryjne gdzieś niegdzie sztuki mosiężne mające,
- szorów wozowych karawanowych na cztery cugi nowo sporządzone.

Konie:

- cug karych klacz kupionych we Wrocławiu, za które dano sześć tysięcy pięćset tynfów,
- cug drugi ogierów młodych,
- cug trzeci gniady, za który w Łowiczu dano czerwonych złotych sto osiemdziesiąt,
- cug z kara podpalany,
- cug gniady, które sprzęgano w Gnieźnie, kosztował czerwonych złotych sto osiemdziesiąt,
- cug pomniejszych gniadych koni,
- cztery konie bułane,
- cztery konie myszate,
- koń rumak siwy na wjazd kupiony czerwonych złotych sto osiemdziesiąt za niego,
- koń drugi rumak kary swego chowu,
- koń królikowaty⁹⁵,
- koń słabak gniady,
- koń masłowaty⁹⁶,

---

⁹⁵ Królikowaty – maść konia, prawdopodobnie srokaty lub tarantowy.

⁹⁶ Masłowaty – maść konia bułany lub izabelowaty.

- koń na wjazd generalski gniady kupiony, za którego czerwonych złotych sto siedemdziesiąt,
- źrebica podpalana lat trzy,
- ogier złocistej maści,
- ogier siwy, dwa oba tureckie po czerwonych złotych sto siedemdziesiąt zapłacone,
- rajtarskich koni siedemdziesiąt i cały porządek do nich,
- mundury na żołnierzy nowe, oprócz tych co mają na sobie,
- karabinów nowych dwadzieścia,
- pistoletów nowych par dwadzieścia,
- pałaszów nowych dwadzieścia.

Inne rzeczy jako to skóry, sukna na barwy galony na nich, te na osobnym będą spisane rejestrze.

W ogrodzie drzewka pomarańczowe, cytrynowe i inne także osobna będzie specyfikacja.

- wina różnego gatunku tak po śmierci ojca mego męża jako i od niego skupowane beczek w sklepach zostało czterdzieści, antałów bardzo starego wina dwanaście,
- obrazów włoskich tak przez męża mego sprowadzonych jako i innych wielkich małych sztuk czterdzieści,
- liberie po wszystkich szwach złotem szamerowane na pachółków i laufrów.

Inwentarze w owcach i bydle, jaki się znajdzie, osobnym także będzie specyfikowany rejestrem.

Wyjęcie z rejestrów ś. p. Księżny JMci Doroty z Broniszów Jabłonowskiej, wojewodziny rawskiej matki mojej pozostałych pieniędzy po śp. Janie Radomickim, wojewodzie inowrocławskim, generale wielkopolskim, staroście osieckim, międzyrzeckim, mosińskim ojcu moim:

- worek od podstarościego międzyrzeckiego, w nim tynfów cztery tysiące sto trzydzieści cztery,
- od tegoż worku czerwonych złotych czterysta dziewięć,
- od tegoż w osobnym worku czerwonych złotych dwieście siedemdziesiąt siedem,
- od tegoż w trzosie czerwonych złotych trzysta trzydzieści,

- od podstarościego sierakowskiego czerwonych złotych sto dziewięćdziesiąt dziewięć,
- od podstarościego lgińskiego tyńfów tysiąc pięćset w worku,
- od łysińskiego także tyńfów tysiąc pięćset,
- szelągami złotych polskich osiemset osiemdziesiąt,
- numizmatów różnych złotych sto dziewięćdziesiąt pięć, te ważyły czerwonych złotych pięćset czterdzieści,
- w kufierku małym talarów bitych starych siedemset piętnaście,
- w drugim worku talarów bitych pięćset,
- różnych starych krzyżowych francuskich tysiąc trzysta,
- w szufladce starych tyńfów tysiąc osiemset osiemdziesiąt jeden,
- orlanek⁹⁷ tysiąc.

Które to rejestra ręką własną spisane, sumieniem pod przysięgą stwierdzić gotowa i ich rzetelność podpisuję.

+ + + Franciszka z Radomickich Szołdrska, wojewodzina inowrocławska, generałowa wielkopolska

Dopisek na końcu:

Reproductum in termino Condensationis Feria Sexta post Octavas Festi Sacratissimi Corporis Christi Domini proxima die scilicet 6ta Mensis Juny A[nno] 1777 mo Posnaniae mente Decreti Terrestris Costensis agitate. Antonius Sobocki Palatinatum Majoris Poloniae Comissarius Juratus.

Rejestr sreber przez JM Panią Szołdrską spisany i na terminie spadkowym reprodukowany.

Źródła rękopiśmienne:

Archiwum Główne Akt Dawnych w Warszawie:

- zespół: Metryka Koronna, Księgi Pieczętne – Sigillata,
  - sygn. 1/4/0/3/S 20,
  - sygn. 1/4/0/3/S 21.

---

⁹⁷ Orlanek – austriackie monety z dwugłowym orłem.

Biblioteka Kórnicka Państwowej Akademii Nauk:

- zespół rękopisy,
  - sygn. BK 00613,
  - sygn. BK 07235.

Archiwum Państwowe w Poznaniu,

- akta: Majątek Konarzewo,
  - sygn. 39/943/0/2.9/2355,
  - sygn. 39/943/0/2.9/2531,
- akta: księgi sądu i urzędu grodzkiego w Kościanie,
  - sygn. 53/18/0-/Kościan Gr. 86, (dawna Gr. 312).

Archiwum Archidiecezjalne w Poznaniu,

- księgi metrykalne parafii rzymskokatolickiej Konarzewo,
  - sygn. PM 130/01,
  - sygn. PM 130/02.
- księgi metrykalne parafii rzymskokatolickiej św. Marii Magdaleny w Poznaniu,
  - sygn. PM 229/04.
- księgi metrykalne parafii rzymskokatolickiej Poniec,
  - sygn. PM 225/04.
- księgi metrykalne parafii rzymskokatolickiej Murowana Goślina,
  - sygn. PM 183/02.
- księgi metrykalne parafii rzymskokatolickiej Sęszew,
  - sygn. PM 288/02.
- księgi metrykalne parafii rzymskokatolickiej Wilkowo Polskie,
  - sygn. PM 319/01.
- księgi metrykalne parafii rzymskokatolickiej Czempin,
  - sygn. PM 054/03.

Archiwum Archidiecezjalne w Gnieźnie:

- zespół 0181: księgi metrykalne parafii Pakość,
  - sygn. AP 157/15.
- zespół 0128, księgi metrykalne parafii Raczkowo,
  - sygn. AP 129/9.

Archiwum Państwowe w Zielonej Górze:

- księga chrztów parafii Łysina.

Internet:

Teki Dworzaczka, *Materiały historyczno-genealogiczne do dziejów szlachty wielkopolskiej XV-XX wieku*. Biblioteka Kórnicka, <http://teki.bkpan.poznan.pl> (dostęp: 10.06.2021).

Materiał ikonograficzny:

Portret Jana Antoniego Radomickiego – z publikacji Kołudzkiego Augustyna, *Thron ojczysty albo pałac wieczności w krótkim zebraniu monarchów, xiążąt y królów polskich ...*, Drukarnia Akademicka, Poznań 1727.

Zdjęcie pałacu w Konarzewie – z archiwum p. E. Tomkowiaka z Dopiewa.

Bibliografia:

Dobrzyniecka Janina, *Jabłonowski Stanisław Wincenty h. Prus III (1694-1754)*, [w:] *Polski Słownik Biograficzny*, t. X, Zakład Narodowy Imienia Ossolińskich, Wrocław-Warszawa-Kraków, 1962-1964.

Dydała Jerzy, *Radomicki Andrzej (Jędrzej) Aleksander h. Kotwicz (przed 1660-1726)*, [w:] *Polski Słownik Biograficzny*, Zakład Narodowy Imienia Ossolińskich, Wrocław-Warszawa-Kraków-Gdańsk-Łódź 1986, t. XXIX.

Dydała Jerzy, *Radomicki Jan Antoni h. Kotwicz (1691?-1728)*, [w:] *Polski Słownik Biograficzny*, Zakład Narodowy Imienia Ossolińskich, Wrocław-Warszawa-Kraków-Gdańsk-Łódź 1986, t. XXIX.

Dziembowski Piotr Maciej, *Inwentarz rzeczy ruchomych po Magdalenie z Działyńskiej Raczyńskiej z 1743 roku*, [w:] *GENS Rocznik Towarzystwa Genealogiczno-Heraldycznego*, Poznań 2019.

Dziembowski Piotr Maciej, *Inwentarz rzeczy ruchomych po biskupie Aleksandrze Działyńskim z 1739 roku*, [w:] *GENS Rocznik Towarzystwa Genealogiczno-Heraldycznego*, Poznań 2018.

Dziembowski Piotr Maciej, *Spis rzeczy pozostałych po śmierci Augustyna Jakuba Działyńskiego, wojewody kaliskiego z dnia 5 czerwca 1759 roku*, [w:] *Studia Pelplińskie*, t. LV, Bernardinum, Pelplin 2021.

Dziembowski Piotr Maciej, *Inwentarz pośmiertny Baltazara Dziembowskiego z 1671 roku*, [w:] *Genealogia. Studia i Materiały Historyczne*, t. 13. Wydawnictwo Historyczne, Wrocław, 2001.

Estreicher Karol, *Bibliografia Polska*, t. XXVII, cz. III, litera S-Sh, Nakładem Polskiej Akademii Umiejętności, Kraków 1929.

Estreicher Karol, *Bibliografia Polska*, t. XXXII, litera U-Wik, Nakładem Polskiej Akademii Umiejętności, Kraków 1938.

Kołodzki Augustyn, *Thron ojczysty albo pałac wieczności w krótkim zebraniu monarchów, xiążąt y królów polskich ...*, Drukarnia Akademicka, Poznań 1727.

Konopczyński Władysław, *Gurowski Władysław Roch h. Wczele (ok. 1715-1790)*, w: *Polski Słownik Biograficzny*, Polska Akademia Nauk, Wrocław -Warszawa-Kraków 1960-1961, t. IX.

Suplement do „Gazety Warszawskiej” z 26 maja 1790, nr 42.

Konopczyński Władysław, *Działyński Augustyn h. Ogończyk (1715-1759)*, [w:] *Polski Słownik Biograficzny*, t. VI, Polska Akademia Umiejętności, Kraków 1948.

Kroniki Staropolskie, Kronika Reformatorów poznańskich, opr. Jacka Wiesiołowskiego, Salezego Bogumiła Tomczaka O[r]do F[r]atrum M[inorum] i Grzegorza Antoniego Wiśniowskiego OFM, Wydawnictwo Miejskie, Poznań 2006.

Pielas Jacek, *Inwentarze pośmiertne ruchomości szlachty sandomierskiej z XVII-XVIII wieku – perspektywy i problemy metodologiczne przygotowywanej edycji źródłowej*, w: *Kwartalnik Historii Kultury Materialnej*, t. 63, z. 4, wyd. Instytut Archeologii i Etnologii Polskiej Akademii Nauk, Warszawa 2015.

Pośpiech Andrzej, *Pułapka oczywistości. Pośmiertne spisy ruchomości szlachty wielkopolskiej z XVII wieku*, wyd. Letter Quality, Warszawa 1992.

Roszkowski Benedykt, *Widok żałobny dwóch znakomitych pogrzebów, ś. P. Jaśnie Wielmożnego Pana Jegomości Pana Augustyna na Kościelcu y Działyniu Chrabi Działyńskiego, wojewody kaliskiego, kawalera Orderu Orła Białego, konwentu Pakoskiego Wielebnych OO. Reformatorów Fundatora y Syndyka Apostolskiego, w dziedzicznym fundacji swojej grobie Roku Pańskiego 1759, dnia 1. Czerwca pochowanego i przy godnej pamięci ojcu swoim roku pańskiego 1762, dnia 30. Września pogrzeboney ś. P. wielmożnej pani Jejmości pani Brygitty z Działyńskich Czapski, wojewodziny malborskiej, starościny kościerzńskiej*. Drukarnia akademicka, Poznań 1762 (?).

Urzednicy kujawscy i dobrzyńscy XVI-XVIII wieku. Spisy, opr. Krzysztof Mikulski i Wojciech Stanek, współudział: Zbigniew Górski i Ryszard Kabaciński, pod red. Antoniego Gąsiorowskiego, Polska Akademia Nauk, Biblioteka Kórnicka, Kórnik 1990.

Urzednicy wielkopolscy XVI-XVIII wieku. Spisy, opr. Adam Bieniaszewski, Wydawnictwo Polskiej Akademii Nauk, Zakład Narodowy im. Ossolińskich, Wrocław-Warszawa-Kraków-Gdańsk-Łódź 1987.

Zwierzykowski Michał, *Szoldrski Władysław Józef h. Łódzia (1703-1757)*, [w:] *Polski Słownik Biograficzny*, t. XLVIII, Polska Akademia Nauk, Warszawa-Kraków 2013.

Żurek Waldemar S[alesiani] D[on] B[osco], *Wykazy osób z akt parafialnych Diecezji Łuckiej do 1945 roku*, wyd. autora, t. X, Lublin 2020.

O autorze:

Piotr Maciej Dziembowski (1962), doktor historii (UAM 2012). Członek Towarzystwa Genealogiczno-Heraldycznego w Poznaniu (od 1997 r. jego wiceprezes), członek Towarzystwa Herold w Berlinie (od 1998 r.) oraz członek Poznańskiego Towarzystwa Przyjaciół Nauk (od 2013 r.). Redaktor naczelny rocznika „Gens” wydawanego przez Towarzystwo Genealogiczno-Heraldyczne w Poznaniu (od 2004 r.). Autor opracowań: *Proboszczowie parafii świętego Marcina i świętego Wincentego w Skórzewie* (2010), *Gmina Dopiewo – miejsce z historią* (2014), *Pozostałości cmentarza ewangelickiego w Zakrzewie* (2015) oraz wielu artykułów z dziedziny historii i genealogii.